

1

Hon var först på plats.

Ester klev över den höga tröskeln och tvingade sin väska att följa efter. Farstun var trång, knappt bred nog för den största av hennes resväskor. Hon gick rakt igenom den och blev stående i öppningen in till vardagsrummet medan hennes läppar långsamt särades.

Rustika takbjälkar som täcktes av ett tunt lager damm, suddiga fönsterglas och ojämna golvplankor med tydliga kvisthål. Spindelnät i hörnen och dammråttor ingen hade gjort sig besväret att jaga bort. Och möblerna. Två blommiga soffor med volanger i nederkanten och fåtöljer i samma stil, ett kaffebord med svängda ben och flera byråar och skänkar som inte matchade varandra.

Ester släppte sitt krampaktiga grepp om väskans handtag och kände blodet återvända till fingrarna samtidigt som hennes mun kröktes i ett spontant leende. Hon älskade det. Känslan, färgerna, doften av trä och personligheten. Platsens utforskade historia.

Eftersom det var Dina som hade hittat och valt ut huset var det inget hon hade väntat sig. Dina tyckte om det ultramoderna lika mycket som hon föraktade det gamla.

Ester hade varit starkt skeptisk till förslaget från början. Hyra ett hus tillsammans med tre andra tjejer – som hon visserligen hade delat uppväxt med i kyrkan och nu hade som vänner på Facebook – men i övrigt inte hade haft någon kontakt med på flera år? Idén hade gett henne huvudvärk. Men om Ester hade luftat sin tveksamhet, hade Dina varit desto ihärdigare i sina övertalningsförsök.

Genom Facebook hade det kommit fram att Ester, Dina,

Magdalena och Rut hade sökt och kommit in på olika program på samma universitet den här hösten. Det var bakgrunden till Dinas förslag att de fyra skulle spara pengar genom att hyra ett boende tillsammans. Dessutom skulle det bli "jättekul att återuppta den gamla vänskapen". Ester hade rynkat på näsan när hon läst frasen i gruppchatten Dina skapat. Vilken gammal vänskap refererade hon till? På den tiden hade Ester varit tyst och hållit sig för sig själv – knappast varit en del av gemenskapen. Dina hade redan som barn gjort anspråk på ledarskapet och Magdalena och Rut hade hängt i hälarerna på henne, redo att följa henne trots att Dina var yngst av dem.

Det som till slut hade smulat ner Esters motstånd och fått henne att ge vika för förslaget var priserna på lägenheter i området. Där hon suttit och surfat runt på bostadssajter verkade det plötsligt inte längre vara en så vansinnig idé att dela på hyran med tre andra personer för ett hus som låg ute på landet, tjugo minuter bort från universitet med buss – även om tanken på att ha andra människor omkring sig dygnet runt var tillräcklig för att få hennes mage att knyta sig. Räddningen var att de skulle få var sitt rum i huset, ett rum att stänga in sig på om det skulle behövas.

Och det skulle det.

Ester klev ur sina lågklackade skor, hängde jackan på en av galgarna i farstun och vände sig mot en oval spegel med guldrum som hängde ovanför en byrå i blankpolerat körsbärsträ. Bilden som mötte henne var densamma som alltid. Kastanjebrunt och vågigt hår uppsatt i en hästsvans, glasögon med svarta bågar, blek hy. Gröna ögon, fylliga läppar, höga kindben.

Hon rättade till glasögonen och drog i den vita polotröjan innan hon gick in i rummet som skulle bli deras gemensamma utrymme. Hennes fingertoppar strök

försiktigt över några av möblerna medan hon tänkte på de tre andra tjejerna som snart skulle utgöra en del av hennes vardag. Dina hade hon träffat i kyrkan då och då. Dina var med i en annan församling nu, men hennes föräldrar och äldre bröder gick fortfarande i samma kyrka som Ester, och Dina följde ibland med dem dit.

Vid de tillfällena hade Dina varit samma person som alltid. Glad, pratsam och rastlös. En person som hamnade i centrum av uppmärksamheten vare sig hon försökte eller inte. Hon klädde sig i senaste modet, men hade inga nedsättande kommentarer om dem som inte gjorde det. Dina var vänlig och generös med sina leenden, men ägnade sällan någon längre tid åt en och samma person. I Esters medvetande liknade Dina en fjäril som flög från blomman till blomman när hon med lätthet minglade runt bland folk medan hon skrattade och småpratade med dem.

Ester gick bort till köket och studerade köksluckorna med sina mässingshandtag och avflagnade vita färg. Hon öppnade en av dem och upptäckte att skåpet var fyllt av koppar och muggar, ingen av dem lik den andra.

Rut och Magdalena hade hon inte träffat på flera år. Genom Facebook visste hon att Rut hade varit förlovad i ungefär ett år med samma kille som hon varit ihop med sedan hon var fjorton. Hon trodde knappt att hon hade sett ett enda foto av Rut som inte hennes pojkvän också var med på. Det Ester mindes av henne från söndagsskolan var att Rut varit noggrann när det var dags att fylla i målarboken med bibelberättelser. Medan Dina kastat kriter på killarna hade Rut med en koncentrerad rynka i pannan fyllt i varenda millimeter av pappret med färg. Inte ett enda kritstreck hade hamnat utanför linjerna.

Magdalena visste hon ännu mindre om än Rut. Hon skrev sällan något på Facebook, nästan lika sällan som Ester själv, bara någon enstaka uppdatering då och då som inte

avslöjade vad hon kände eller tyckte eller vad hon tänkte om världshändelserna. I söndagsskolan hade hon varit barnet som alltid ville sitta bredvid läraren.

Ester plockade ner en brun lermugg från skåpet och såg sig om efter vattenkokaren. Det stod ingen på bänken. Efter att ha letat runt en stund i både de övre och nedre skåpen log hon. Självklart fanns det ingen vattenkokare i ett hus som det här. Hon lyfte ut en tekanna i lergods ur ett av skåpen, den sorten man hade kunnat se i en kostymfilm.

Hur gjorde man te på gammaldags sätt? Ester hittade en kastrull, fyllde den med vatten och ställde den på spisen. I skafferiet fanns inte mycket kvarlämnat av de förra hyresgästerna, men några tepåsar låg i en plåtburk på ett av hyllplanen. Hon tog ut påsarna en i taget och drog in doften av tebladen innan hon valde en som luktade pepparmint. Samtidigt som hon fyllde en sil med teblad öppnades ytterdörren i hallen och ett glatt tillrop avbröt den fridfulla tystnaden:

"Hallå?"

Ester placerade silen i tekannans öppning och gick bort till hallen. Dina drog oförsiktigt in två enorma resväskor över den blekblå trasmattan så att de små hjulen rev upp ett par maskor. Sedan kastade hon det honungsblonda håret över axeln, tittade upp och fick syn på Ester.

"Ester!" Hon släppte väskornas handtag så att den ena av dem trillade omkull med en duns. "Du är här!"

Ester föll nästan baklänges när Dina kastade sig om halsen på henne i en entusiastisk kram. Ester klappade henne tafatt på ryggen innan hon drog sig undan med ett svagt leende. "Ja, jag var visst först på plan."

När Dina flyttade på sig såg Ester att hon inte var ensam. Bakom henne lyfte Rut försiktigt sin väska över tröskeln. När hon kommit in och stängt dörren efter sig gav hon Ester ett ursäktande leende, som om hon inte ville ta ansvar för

Dinas påflugna beteende. Rut hade alltid varit den av dem Ester haft lättast att umgås med som barn. Hon gick fram till Rut och gav henne en snabb kram. Ruts raka bruna hår hade fallit fram i ansiktet på henne och hon tog upp ett spänne ur fickan på jeansen som hon fäste i luggen, strax ovanför tinningen.

"Kul att se dig, Ester." Hon ställde resväskan åt sidan. "Det var ett tag sedan."

Ester hann inte svara förrän Dina tog över. "Vilket ruckel! Det liknar ju inte alls bilderna på nätet." Hon vände sig mot Ester och Rut i hallen med ett skratt. "Det här måste vi fixa till, tjejer!"

"Vänta." Ester blev förvånad över sig själv när hon höll ut handen i protest. Både Dina och Rut såg undrande på henne och Ester kände hur hon krympte under deras blickar. När hon talade igen var hennes röst lägre än hon hade önskat att den skulle vara. "Kan vi inte låta det vara som det är?"

Dina rynkade ögonbrynen, gick in i vardagsrummet och drog demonstrativt med fingret över soffbordet så att ett litet spår bildades i dammet. "Vad menar du? Det här stället är *äckligt*." Hon gjorde en grimas. "Jag tänker ringa hyresvärdarna och klaga."

Ester tog några steg in i rummet. "Jo, ja, kanske. Vi får städa huset förstås, men kan vi inte låta möblerna vara kvar?" Hon gjorde en gest för att få dem att se sig omkring. "Tänk vilken historia det här huset har. Någon gång har någon annan valt ut de här möblerna och tygerna med omsorg. Det är inte en massa opersonliga, kala ytor. Det är någons verk. Kan vi inte behålla det?"

Rut tvekade bara några sekunder innan hon gick bort till Ester och ställde sig bredvid henne. "Jag håller med Ester. Jag tycker att vi rengör huset, men låter möbler, gardiner, dukar och sånt vara kvar."

Dina satte ena handen på höften och betraktade dem

med en liten rynka i pannan. Sedan ryckte hon på axlarna med en suck. "Som ni vill. Det kommer att bli som att bo i ett museum, men visst, om det är så ni vill ha det." Hon lät de sista orden hänga i luften för att visa att det fortfarande fanns möjlighet att ändra sig. Men hennes kommentar möttes inte av några protester, bara ett leende från Ester och en nickning från Rut.

Dina utstötte ett frustrerat ljud innan hon tittade bort mot trappan. "Har du tittat på övervåningen än, Ester?"

Ester skakade på huvudet. "Nej, jag hann aldrig så långt. Jag var precis på väg att koka te när ni kom. Vill ni ha?"

"Ja, tack." Rut gick bort till köket. "Var finns kopparna?"

"Här." Ester skyndade fram till skåpet hon upptäckt tidigare. Hon kunde inte låta bli att le när hon öppnade det. "Titta. Det finns inte två likadana koppar här. Alla är olika!"

"Åh." Rut tog fascinerat ut en av dem och studerade den. "Vad mysigt."

Ester tittade bort mot Dina som rullade med ögonen åt kopparna och sedan sjönk ner i den blommiga soffan. Dina lade armarna i kors och såg sig omkring en andra gång. "Var är TV:n?"

"Jag tror inte att det finns någon." Ester tog det kokande vattnet från spisen och hällde det över tebladen i kannan.

"Skojar du?" Dinas röst hördes från soffgruppen innan hon reste sig och kom bort till dem i köket. "Har någon av er hört något från Magdalena förresten? Hon borde också vara här nu."

Rut kontrollerade klockan på sin mobil. "Det är fortfarande ganska tidigt. Hon kommer säkert snart."

"Antagligen." Dina betraktade tekannan i lergods som nu ångade av varmvattnet. Hon tycktes försjunka i tankar tills hennes ansikte plötsligt sken upp. "Förresten, vet ni vad jag läste på nätet i morse?"

"Nej, vad då?" Rut lutade sig mot köksbänken och lade

armarna avslappnat i kors över sin vita, kortärmade blus.

"Derek King, skådespelaren ni vet, ska plugga på universitet här i höst." Dina såg på Ester och Rut i väntan på deras reaktion. "Det är rätt häftigt, eller hur? Vi kan träffa på en kändis i korridorerna mellan föreläsningarna!"

Rut gav Ester en blick som visade att hon inte delade Dinas entusiasm.

"Men kom igen nu." Dinas röst hade en antydning till irritation. "Ni måste hålla med om att det är rätt coolt. En känd skådespelare från Kalifornien."

Ester bestämde sig för att vara Dina till lags genom att visa lite intresse. Dina hade trots allt backat om husets inredning. Hon drog ut en av lådorna och letade upp tre teskedar innan hon vände sig mot henne. "Varför har han kommit hit?"

"Han har tydligen bestämt sig för att ta en paus från filminspelningarna och plugga matte." Dina skrattade och viftade frånvarande mot en fluga som surrade förbi. "Inte för att jag kan fatta hur man kan vilja studera matte istället för att spela in film, men det är ändå kul att han är här."

"Matte?" Den här gången var Esters intresse äkta. Det innebar att de skulle läsa samma program. Matematik hade varit det självklara ämnesvalet för henne. Algoritmer och ekvationer var det som gjorde att världen gick ihop. Många gånger förstod hon sig inte på andra människor och deras beteenden, men matematiken var logisk. Där behövde hon aldrig läsa mellan raderna, aldrig tolka tonfall och ansiktsuttryck. Matematiken var något som kunde förklaras, utläggas och förstås in i minsta detalj.

"Ja." Dina såg nöjd ut över att åtminstone ha lyckats fånga Esters uppmärksamhet. "Att det blev just Sverige berodde tydligen på att han har släktingar här och alltid har drömt om att resa hit, eller något sådant." Hon stannade upp. "Vänta lite nu. Ska inte du också läsa

matematikprogrammet?”

”Jo.” Ester stelnade till vid Dinas iver. Hon tänkte väl inte be henne att fixa Dereks telefonnummer åt henne eller något annat lika hysteriskt?

Dina var tyst några sekunder och Ester befarade att det var precis vad hon övervägde. Sedan ryckte Dina på axlarna och log. ”Kul för dig. Om ni lär känna varandra kanske du kan presentera mig.”

”Kanske.” Ester kände hur hennes axlar slappnade av igen. Det fanns ingen risk att Derek King skulle lägga märke till henne. Det gjorde ingen. Hon skulle inte bli tvungen att prata med honom, varken för sin egen räkning eller någon annans.

Dina tog ett kliv fram och tittade in i det öppna skåpet med udda koppar. ”Går någon av de där missprydnaderna att dricka ur?”

* * *

Magdalena öppnade ögonen och kisade mot en digital väckarklocka på ett smutsigt sängbord.

Inte hennes väckarklocka. Inte hennes sängbord.

Hon tryckte upp sig själv på ena armbågen och medan rädsla och avsmak pulserade genom henne tittade hon på personen som låg bredvid i sängen. Han sov på rygg med ena armen över huvudet och ansiktet vänt mot fönstret, bort från henne.

Magdalena knep ihop ögonen och kämpade mot kväljningarna. Hon hade gjort det igen. Trots att hon hade vetat hur hon skulle må dagen efter. Rädd för att kräkas i den främmande killens säng svepte hon täcket om kroppen och skyndade iväg till det hon gissade var badrummet. Där inne trängdes rakhyvlar med andra hygienartiklar på tvåfläckarna runt handfatet och toaletten såg inte ut att ha

blivit rengjord den senaste månaden. Magdalena lutade sig över handfatet med håret i handen, beredd på att bli av med maten hon ätit kvällen innan.

Trots det kraftiga illamåendet kom inget ut och till slut sjönk hon ner med ryggen mot badrumsskåpet under handfatet. Hon kunde inte ens minnas vad killen i sängen hette. Tim? Tom? Något sådant. Hon hade träffat honom på en klubb igår kväll. Magdalena hade befunnit sig på dansgolvet, uppslukad av musiken och basen som dunkat i revbenen. Efter en stund hade hon lagt märke till en kille som dansade allt närmare henne.

Han hade tagit med henne till baren och bjudit på några drinkar. När de tog en taxi till hans lägenhet hade hon vetat att hon skulle ångra det. Ändå hade hon inte stoppat honom, hade inte sagt nej vid något tillfälle.

Magdalena lutade ansiktet i händerna och drog upp knäna mot kroppen. *Vad är det för fel på mig?* Kanske var det här hennes sätt att skada sig själv? Hon kände till tjejer som skar sig eller svalt sig själva. Kanske var det här hennes eget skruvade sätt att tillfoga sig själv smärta? Tanken fick det att värka i huvudet på henne, men hon kunde inte gråta. Tårarna satt för långt in, för oåtkomligt.

En knackning på badrumsdörren fick henne att rycka till.

"Hallå?"

"Jag kommer." Hennes röst darrade, så hon harklade sig medan hon reste sig från det svala badrumsgolvet. Med skakande fingrar tryckte hon ner handtaget och öppnade dörren. Framför henne stod en blond kille med lätt röda armar och vit hud där en t-shirt hade suttit. Han hade flera stora leverfläckar över bröstet och hans hår, som varit noggrant stylat igår kväll, hade blivit platt av kudden.

"Jag är klar om du vill ha badrummet." Hon klarade inte av att möta hans blick.

Han satte upp ena handen mot dörrposten, som om han trodde att det gjorde honom mer attraktiv, och flinade mot henne. "Jag tänkte ta en dusch. Du kanske vill göra mig sällskap?"

Magdalena kunde inte ens förmå sig att besvara leendet. "Nej, tack." Hon smet under hans arm och gick bort mot platsen där hennes kläder låg slängda på golvet. "Jag måste gå."

Han såg förvånad ut, men ryckte sedan han på axlarna och gick in i badrummet. "Stäng dörren efter dig när du går är du snäll."

Magdalena svarade inte. Istället bet hon ihop tänderna mot självföraktet medan hon rafsade ihop kläderna och snabbt drog dem på sig. När hon lämnade den lilla lägenheten tittade hon på klockan på mobilen. Hon skulle träffa Dina och de andra idag. De väntade säkert redan på henne. Med största sannolikhet skulle ingen av de präktiga, ordentliga kyrktjejerna ens kunna ana var hon hade tillbringat natten.

Kyrkan. Det var en plats hon inte hade gått till på flera år. Att sitta där i bänken och samtidigt veta hur hon tillbringade sina helger kändes som en omöjlighet. Hon behövde fixa till det som var fel med henne först. Sedan kunde hon börja gå till kyrkan igen.

Magdalena tänkte inte berätta något för de andra tjejerna. De kunde få behålla illusionen av henne som en skötsam tjej som gjorde allting rätt. Den tanken gav en viss befrielse när hon skyndade bort mot närmsta busshållplats.